

Εθνική ή Κοινωνική Απελευθέρωση;

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η Κοινωνική Πάλη, στη σημερινή εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, είναι φανερό ότι παίρνει εντελώς διαφορετικές μορφές από τις κλασικές του περασμένου αιώνα. Τότε, τα όρια μεταξύ των δύο τύπων απελευθέρωσης, εθνικής και κοινωνικής, ήταν σαφώς διακριτά. Έτσι, η Κοινωνική Πάλη είχε στόχο είτε, από τη μια μεριά, την εθνική απελευθέρωση από αποικιοκρατικές δυνάμεις στον Τρίτο Κόσμο και από κατοχικές δυνάμεις στον Β Παγκόσμιο Πόλεμο, είτε, από την άλλη, την κοινωνική απελευθέρωση από τον «ταξικό εχθρό», δηλαδή την δημιουργία μιας αταξικής κοινωνίας, είτε σοσιαλιστικής (επανάσταση του 1917 κ.λπ.) είτε ελευθεριακής (Ισπανική του 1936). Και αυτό, παρά τις θεωρητικές ακροβασίες, (αν όχι ταχυδακτυλουργίες) ιδιαίτερα των περισσότερων Μαρξιστών, αλλά και κάποιων «ελευθεριακών» της συμφοράς, να συγχωνεύσουν τους δύο τύπους απελευθέρωσης στον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση, με σημαντικές όμως φωτεινές εξαιρέσεις ανάμεσά τους που έβλεπαν την προτεραιότητα του εθνικοαπελευθερωτικού ή πατριωτικού αγώνα στις συνθήκες αποικιοκρατίας ή στρατιωτικής Κατοχής. Και ήταν αυτές οι φωτεινές εξαιρέσεις που οδήγησαν τους λαούς στην εθνική τους απελευθέρωση, με πρωταρχικά παραδείγματα τον «Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο» στην ΕΣΣΔ και τα αντί-αποικιοκρατικά κινήματα στον τ. Τρίτο Κόσμο.

Αντίθετα, οι διάφορες Τροτσκιστικές και «ελευθεριακές» φράξιες της συμφοράς (π.χ. Στίνας, Καστοριάδης στα παρ' ημίν) που μιλούσαν για συναδέλφωση των προλεταρίων ενάντια στον κοινό εχθρό, το κεφάλαιο, είχαν (σωστά) απομονωθεί από τα λαϊκά στρώματα, όπως αντίστοιχα απομονώνονται σήμερα οι δήθεν «προοδευτικές» φωνές (συνήθως στην υπηρεσία Σιωνιστών) που μιλούν για συναδέλφωση του Ισραηλινού προλεταριάτου με το Παλαιστινιακό (παρόλο που το πρώτο δεν έχει κανένα δισταγμό να σφάζει το δεύτερο!) ή οι αντίστοιχες «ελευθεριακές» φωνές της συμφοράς (π.χ. «Κοινωνικός Αναρχισμός»—Φ. Τερζάκης κ.λπ.) σήμερα, που καταδικάζουν ως «εθνικιστικές» τις παραπάνω απόψεις και συντάσσονται αναφανδόν με τις συστημικές δυνάμεις σε ένα εντελώς αποπροσανατολιστικό, δήθεν αντιφασιστικό, αγώνα. Σε έναν αγώνα, δηλαδή, που συνενώνει θύτες και θύματα, όχι βέβαια κατά του πραγματικού φασισμού της Υ/Ε, που είναι η σημερινή κατοχική δύναμη, αλλά κατά του φανταστικού φασιστικού κινδύνου που δήθεν διατρέχουμε όλοι από την πανευρωπαϊκή άνοδο κινήματων κατά της παγκοσμιοποίησης και της ΕΕ. Δηλαδή, των κινήματων που, στην πραγματικότητα, παίζουν τον ρόλο που θα έπρεπε να παίξει η σημερινή εκφυλισμένη «Αριστερά» ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, όπως εκφράζεται στο χώρο μας από την ΕΕ που παίζει πρωταρχικό ρόλο στη σημερινή καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων. Γι' αυτό και η «Αριστερά του χαβιαριού», όπως σοφά αποκαλούν τα λαϊκά στρώματα αυτή την εκφυλισμένη «Αριστερά», είναι πανευρωπαϊκά νεκρή, όπως έδειξαν οι τελευταίες Ευρώ-εκλογές, εκτός από την πάντα καθυστερημένη, μεταπολεμικά, στα νέα πολιτικά ρεύματα (π.χ. Μάης '68) Ευρωπαϊκή περιφέρεια, χάρη στον φασισμό του Φράνκο και τη Χούντα της επταετίας!

Εντούτοις, μολονότι τα όρια μεταξύ εθνικής και κοινωνικής απελευθέρωσης δεν έπαψαν να είναι υπαρκτά, ακόμη και στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, είναι δύσκολο σήμερα για τον μέσο πολίτη που βρίσκεται κάτω από οικονομική κατοχή να αντιληφθεί ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός του, σε αντίθεση με τους παλιούς εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες όπου η κατοχή ήταν

πάντα στρατιωτική. Στην πραγματικότητα, σήμερα, πολλοί βρίσκουν δύσκολο ακόμη και να συλλάβουν την ίδια την ιδέα ότι ζουν κάτω από συνθήκες κατοχής, ακριβώς εξαιτίας του γεγονότος ότι η τωρινή κατοχή είναι μια αόρατη κατοχή, που για την κατανόησή της απαιτούνται σημαντικές γνώσεις για το πώς λειτουργεί η σημερινή παγκοσμιοποιημένη οικονομία. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν πολλοί στην «αριστερά» εφευρίσκουν διάφορες αστήρικτες ανοησίες που αποπροσανατολίζουν ακόμη περισσότερο τα λαϊκά στρώματα για να αποφύγουν τον σκόπελο της παγκοσμιοποίησης, είτε συνομοσιολογικές (π.χ. Ναόμι Κλάιν) είτε δήθεν θεωρητικές για την υποτιθέμενη μετάβαση από τον παραγωγικό στον χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό, εξαιτίας της υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου, και άλλα παραμύθια...

Σήμερα, δηλαδή, είναι πολύ πιο δύσκολη η κατανόηση του γεγονότος ότι στην εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης η Κοινωνική Πάλη δεν είναι πια απλά μια πάλη για κοινωνική απελευθέρωση, όπως παλαιολιθικοί Μαρξιστές και ελευθεριακοί της συμφοράς πιστεύουν. Αυτό γίνεται φανερό όταν κάποιος εξετάσει το γεγονός ότι μόλις μια χώρα ενσωματώνεται στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (που ελέγχει η Υ/Ε η οποία εδράζεται βασικά στις χώρες της «Ομάδας των 7») χάνει κάθε σχεδόν ίχνος οικονομικής και συνακόλουθα εθνικής κυριαρχίας. Είτε διότι πρέπει να υποτάσσεται στους κανόνες της ΕΕ (όσον αφορά την Ευρώπη), είτε στους κανόνες που επιβάλλει το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Οργάνωση Εμπορίου στον υπόλοιπο κόσμο. Γι' αυτό σήμερα ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση είναι αδιανόητος εάν δεν έχει επανακτηθεί η εθνική και οικονομική κυριαρχία μέσα από ένα πλατύ Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης.

Οι κατοχικές δυνάμεις που καταστρέφουν και λεηλατούν σήμερα τα λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα (και σε μικρότερο βαθμό την Πορτογαλία, την Ισπανία κ.λπ.) δεν είναι ένας ένστολος στρατός με φονικά όπλα φυσικής βίας στη διάθεσή τους, όπως στο παρελθόν, αλλά ένας οικονομικός στρατός με κουστουμάκια που έχουν εξίσου φονικά όπλα οικονομικής βίας, αλλά και τα μέσα για την δικαίωση της βίας τους (ΜΜΕ, ΜΚΟ, κοινωνικά μίντια, οργανισμοί ελεγχόμενοι από την «διεθνή κοινότητα» δηλαδή την Υ/Ε κ.λπ.) αλλά και την «αριστερή» inteligenzia. Και φυσικά τα όργανά τους (τρόικα κ.λπ.) έχουν την πλήρη συνεργασία και υποστήριξη μιας μικρής τοπικής πολιτικής και οικονομικής ελίτ (άκρως προνομιούχες όπως δείχνουν ακόμη και οι δηλώσεις «πόθεν Έσχες») — και την βοήθεια κάποιων στρωμάτων της μεσαίας τάξης που «τα έτρωγε και τα τρώει μαζί της»

Στο παρελθόν, ήταν φανερό στον κάθε λαϊκό κοινωνικό αγωνιστή ότι η εθνική απελευθέρωση προηγείται της κοινωνικής, γι' αυτό και απομόνωνε πάντα τις αριστερές και ελευθεριακές φράξιες που σε συνθήκες κατοχής υποστήριζαν το αντίθετο, διασπώντας το μαζικό λαϊκό μέτωπο που απαιτείται για εθνική απελευθέρωση, ανεξάρτητα από ιδεολογίες και ιδεοληψίες, εθνοτικές ή θρησκευτικές διαιρέσεις. Γι' αυτό σήμερα η ανάγκη για ένα Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ) είναι περισσότερο επιτακτική παρά ποτέ!

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_07_27.html